

KIKI VAN DIJK IBIZA

Zelfs de diepste
weggestopte
geheimen blijven
je een leven lang
achtervolgen...

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Kiki van Dijk
bij Xander Uitgevers

Zeevlam (2014)

KIKI VAN DIJK

Ibiza



Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Belettering: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Trevillion Image
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2016 Kiki van Dijk en
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 510 6 | NUR 332

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Annette

Hoofdstuk 1

‘Ik hou van je,’ fluisterde Sam in haar oor. ‘Nog tien minuten.’

Maggie voelde zijn tweedagenbaardje in haar nek kriebelen. Voordat ze weggingen, had ze nog gezeurd dat hij zich moest scheren, maar toen ze al die opgedirkte mensen om zich heen zag, was ze juist blij met zijn relaxte uiterlijk. Nu viel hij tenminste op tussen alle gladde Amsterdamse ondernemers.

‘Je lijkt zenuwachtiger dan ik,’ fluisterde Maggie terug en ze kneep in zijn knie. ‘Je been trilt.’

Sam pakte het programma van zijn schoot en wees naar de gouden letters. ‘Kijk, eerst komt die rapper met een song over Amsterdam en dan ben jij al aan de beurt.’

‘Dan zijn *wij* aan de beurt,’ verbeterde Maggie hem. ‘Ik ben samen met drie anderen genomineerd, weet je nog? Maar een kwart kans dus dat ik win.’

‘*Yeah I know*, maar ik weet ook dat...’ Sams stem dreef weg op de eerste tonen van het orkest.

Maggie gaf haar man een kus en zonk dieper in de pluchen stoel. Ze had hem graag nog gezegd dat ze hem op dit soort momenten zo leuk vond. Zo enthousiast als een kind, struikelend over zijn Nederlands en wiebelend van spanning op zijn stoel. Maar een drumsolo vulde de zaal en maakte praten onmogelijk.

'Bitches rule Amsterdam,' gilte de man op het podium, alleen kon de act Maggie niet boeien. Ze pakte haar clutch en stifte in het spiegeltje haar lippen bij. Precies de juiste kleur rood. De verkoopster in de Bijenkorf had gisteren nog wanhopig geklonken.

'Met uw rode haar is het onmogelijk om de geschikte lippenstift te vinden,' had het jonge meisje na tien pogingen geroepen. Maar uiteindelijk waren ze er toch samen uitgekomen. Nummer 104 van Chanel. Gelukkig paste die ook exact bij de galajurk die ze vanavond droeg.

Maggie wreef over de stof. Zo zacht en soepel. En zo mooi gemaakt door die ontwerper van Closed. Ze had hem uitgelegd dat ze vanavond niet te veel glamour moest uitstralen, dat dat niet paste bij haar bedrijfsfilosofie en hij had het meteen begrepen. De jurk van zachte wol van Texelse schapen met een Delfts blauwe print, zat haar als gegoten en straalde ook iets stoers, natuurlijks en Nederlands uit. Precies de look die Maggie voor ogen had gehad. En de schoenen van Jimmy Choo die hij had geadviseerd, pasten ook helemaal in het plaatje. Hoewel ze nu al wel begonnen te knellen.

Ze draaide rondjes met haar voeten. Vooral de gespen deden pijn aan haar enkels.

Een fel en kort applaus verbrak de rap en de lichten in de zaal gingen aan. Snel draaide Maggie zich om. Ergens op de tiende rij had ze stoelen voor haar familie kunnen regelen, maar ze had haar moeder en de tweeling nog niet gespot. Wel zag ze tussen de zevenhonderd gasten meteen haar werkfamilie zitten. Niet zo gek, de eenendertig felblauwe zwaaiende overhemden op de achterste rij kon ze onmogelijk missen.

Nog voordat ze kon terugzwaaien, werd de zaal alweer donker en schoof het gordijn open. Op het grote bioscoopdoek van de Pathé-bioscoop verschenen de vier foto's van de inmiddels bekende bedrijfslogo's. Die van Breakkies stond op de derde plaats.

'En de eerste genomineerde voor de Amsterdamse Ondernemersprijs 2015 is Sonny Beltman, van Blue Energy,' klonk een zwoele voice-over door de zaal. 'Beltman onderscheidt zich van andere ondernemers door zijn innovatieve visie op duurzaamheid.'

Het logo van een dolfijn werd uitvergroot en een YouTube-achtig filmpje werd gestart. Het bedrijfsgebouw aan het IJ verscheen en werknemers die op de fiets aankwamen, zwaaiden naar de camera. De te vrolijke muziek op de achtergrond gaf de video een kinderlijke sfeer.

Maggie stootte haar man zachtjes aan. 'Waar slaat dit op?'

‘Hoezo?’ vroeg Sam en hij klonk oprecht verbaasd.

‘Nou, deze filmpjes. Ik wist hier niets van. Wie heeft die bedacht?’

Sam haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. De vakjury ongetwijfeld. Wat maakt het uit?’

Maggie schoot rechtop. ‘Wat maakt het uit? Wat maakt het uit? Hoe kun je dat nou vragen? Zie je dan niet hoe slecht dit is?’

‘Schat. *No worries*,’ fluisterde Sam en hij legde zijn hand op haar blote schouder. Ze voelde de warmte van zijn huid. ‘Laat het toch los lieverd, je kunt niet alles controleren.’

Sam klonk als een zalvende yogaleraar, maar hij had gelijk. Hoewel haar perfectionisme Breakkies groot had gemaakt, kon ze er soms ook in doorslaan. Ze moest niet altijd voor de tien gaan, soms was een acht ook goed genoeg.

‘Misschien ben ik toch wat zenuwachtiger dan ik dacht,’ zei ze en ze gaf een kus op zijn wang. ‘Ik ben gewoon bang dat ze Breakkies niet goed in beeld brengen.’

‘*I know dear*. Het komt goed. Laat gaan.’

Nu verscheen de korte bedrijfsgeschiedenis van de hotelketen NU op het scherm. Overenthousiaste hotelgasten werden geïnterviewd, beelden van strak gevouwen lakens en handdoekjes schoten voorbij en ook hier droop de onbenulligheid er weer van af.

Maggie slikte twee keer. Haar mond voelde droog en

het leek alsof haar tong tegen haar gehemelte plakte. Door de adrenaline ongetwijfeld, maar het kwam ook door die stomme filmpjes. Wat hadden die eikels over Breakkies in elkaar geflanst? Zou ze ook als een naïeve ondernemer worden geportretteerd? Dan zouden ze haar levenswerk belachelijk maken, dat mochten ze niet doen. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Ze had er dichter bovenop moeten zitten en moeten vragen hoe de ceremonie eruit zou gaan zien. Dit gebeurde nou altijd als anderen zich met haar bedrijf bemoeiden. Ze raakten nooit de juiste toon.

Geïrriteerd pakte ze haar mobiel en scrolde langs verschillende whatsappjes. Van ‘toitoitoi’ tot emoticons van opgeheven duimpjes. Een leuke foto ook van Jelle en Jop, gemaakt door haar moeder voor de ingang van de bioscoop. Bij een bericht van een onbekend nummer bleef haar blik hangen. ‘Bid jij ook, net zo hard als ik, dat je de prijs niet gaat winnen?’

Dit was bizar. Wie stuurde er nou zoiets onaardigs? ‘*Honey* kijk, jij bent,’ riep Sam.

Op het filmdoek zag Maggie zichzelf meer dan levensgroot achter de bar staan. Haar rode krullen nonchalant opgestoken en vriendelijk lachend tegen een gast. Zachte loungemuziek op de achtergrond. In de hangmatten, op de luie banken en aan tafel zaten jonge, ontspannen mensen gezellig bij elkaar. Sommigen geconcentreerd achter hun laptop, anderen druk in gesprek.

‘Breakkies zet de toon in het Amsterdamse horecaland,’ galmde de zware voice-over de zaal rond. ‘De keten van ontbijtcafés is de place to be voor de zichzelf respecterende hipster. Onderneemster Maggie Smit maakt haar thema “Funky, social and fresh” elke dag meer dan waar. Alle ingrediënten zijn biologisch, het lokaal geproduceerde meubilair is te koop en de dag kun je beginnen met een massage of een meditatieles. Bovendien biedt Smit in samenwerking met de gemeente, asielzoekers de mogelijkheid om werkervaring op te doen.’

De wekpotten met gefermenteerd water kwamen in beeld en als laatste een close-up van de menukaart. *Breakkies Granola* met havervlokken, spelt, hazelnoten, pompoen- en sesamzaadjes, chiazaad, frambozen en kokosyoghurt werd groot getoond. Gelukkig, dat was ook haar eigen favoriete recept. Daarna vervaagde het beeld langzaam en verstomde de muziek.

‘Wow, dit was cool zeg,’ zei Sam en hij kneep haar even licht in haar arm.

Ze knikte. ‘Ja, wel heel erg lovend. Eigenlijk meer een reclamefilmpje. Hoewel, hipster klinkt wel suf.’

Pieter de Lange van de zorginstelling Samen-oud werd nu uitgelicht, maar Maggie kon haar aandacht er niet bij houden. Wat kon ze zich toch opwinden. En waarom? Uiteindelijk had alles tot nu toe juist heel goed uitgepakt. En gelukkig maar, want ze wilde echt graag winnen. Dat rare, anonieme appje klopte abso-

luut niet. Zeven jaar lang had ze zo hard gebikkeld. Midden in de crisis had ze woest aan de deur geram-meld bij tien verschillende banken. Zonder enig resul-taat. Ze was wanhopig geweest en pas door een crowd-fundingsactie van haar vrienden kreeg ze uiteindelijk genoeg startkapitaal bij elkaar. In een soort huiska-mertje in Amsterdam-West was ze begonnen met zelf-geroosterde muesli en bananenpannenkoeken. Zes dagen per week, tien uur per dag. En nu waren er de zes Amsterdamse Breakkies, had ze plannen om uit te breiden naar Den Haag, Rotterdam, Utrecht en had ze zelfs al gesprekken gehad in Parijs, aan de Rue du Bac. Amsterdamse ondernemer van het jaar, ze had het se-rius verdiend.

‘En dan nu, het moment van 2015...’ De voice-over verstomde en Peter Mol, de jonge presentator van AT5, wandelde in een tergend langzaam tempo het podium op, in zijn rechterhand een grote, gouden enveloppe.

Even keek Maggie de eerste rij langs. Sonny Beltman hield zijn handen voor zijn ogen maar de rest keek net zo wezenloos naar het podium als zij. De haren prikten in haar nek, ze had de neiging om op te staan en heel hard de zaal uit te rennen, maar ze bleef zitten, pakte Sams hand en kneep zo hard als ze kon.

‘Ik ben nu al zo trots.’ Hij streelde met zijn grote vin-gers, ruw geworden van jarenlang meubels zagen en schuren, teder haar hand. ‘*You are really special.*’

Ze glimlachte maar keek haar man niet aan. Ze staar-

de naar de elegante handen van Peter. Soepel scheurde hij de enveloppe open en haalde de kaart eruit.

‘De prijs voor de beste Amsterdamse ondernemer 2015...’ Peter zweeg en keek ondeugend de zaal in. ‘Gaat naar...’

Hij was opnieuw stil en wapperde met de kaart. Maggie kneep nog harder in Sams hand. Ze ging het niet worden, ze voelde het. Sonny zou het winnen, of misschien zelfs die zak van een Pieter. Ze ging het niet redden.

‘Gaat naar die persoon die elke dag gericht is op vernieuwing en groei,’ riep Peter nu ineens snel, ‘maar daarbij het menselijke aspect nooit uit het oog verliest. Van harte gefeliciteerd... Maggie Louise Smit.’

Hoofdstuk 2

De man floot op zijn vingers en vanachter een rotspar-tij schoot Max tevoorschijn. Hoewel zijn hond de respectabele leeftijd van tien jaar had bereikt, rende hij nog steeds als een jong dier over het terrein. De zwarte, glimmende vacht stak vanavond mooi af tegen het zilverkleurige maanlicht.

‘Hee makker,’ zei hij en hij graaide in de nek van zijn labrador. ‘Waar zat je nou? Weer een poging gedaan om een hagedis te vangen? Geef het toch op, het gaat je nooit lukken.’

De hond negeerde het advies van zijn baas en bleef met zijn neus aan de grond geplakt doorsnuiven. Samen liepen ze langs de sinaasappelbomen terug naar huis.

Zo stil als het vanavond was, was het de laatste zomermaanden niet vaak geweest. Geen zuchtje wind, weinig actieve krekels en zelfs de kleine grasmus liet niets van zich horen. Het was dan ook ongekend warm. De hitte had de natuur vandaag echt stukgesla-

gen. Het zou zeker een nacht duren voordat alles weer was hersteld.

Hij zuchtte diep en haalde met veel kracht de zwoele avondlucht naar binnen. Onbegrijpelijk dat hij vroeger zo los van de natuur leefde. Dat hij zich toen alleen maar thuis voelde tussen huizen, auto's en straten. Hij voelde ineens een diep medelijden met iedereen die zich nog in die nepwereld bevond.

Hoofdstuk 3

‘En...? Wat is nou het ultieme doel van Breakkies?’ vroeg de journalist van AT5 en hij duwde de microfoon bijna tegen haar mond. In een reflex deed Maggie een stap naar achter.

‘Een vakantiegevoel creëren in onze Urban Jungle,’ zei ze, de zin herhalend die ze vanavond al tientallen keren had opgezegd. Het licht op de camera scheen recht in haar gezicht en ze had de neiging haar ogen te sluiten, maar ze bleef zo ontspannen mogelijk lachen. ‘Echt tot rust komen in een humane omgeving.’

De jonge journalist reageerde niet maar tuurde op zijn papiertje. Zijn uiterlijk van een ervaren journalist klopte, versleten spijkerbroek, ongestreken overhemd en verveeld hangend in zijn heup, maar zijn gedrag verraadde dat hij waarschijnlijk een stagiaire was.

‘Wil je nog iets weten?’ vroeg ze en ze hoorde de irritatie in haar stem. Mensen die zich slecht voorbereiden op hun taak, kon ze niet uitstaan.

‘Uhm, ja,’ zei de jongen en hij keek haar nu wel aan.

‘Waar heeft u het idee van een ontbijtrestaurant vandaan? Breakkies is toch in Schotland *slang* voor ontbijt?’

Maggie zuchtte diep.

‘In Australië wel ja,’ verbeterde ze het te nonchalante joch. ‘*Downunder* zeggen ze vaak *breakkies* in plaats van *breakfast*. Vooral mensen in steden als Sydney en Perth spreken in een café af voordat ze naar hun werk gaan. Gezellig samen ontbijten met vrienden. Dat viel mij tien jaar geleden op tijdens een reis die ik...’

De jongen haalde de microfoon voor haar neus weg, seinde de cameraman het licht te doven en stak zijn hand uit. ‘Sorry mevrouw, we moeten door. Over tien minuten is de uitzending. Dank u wel.’

Nog voordat Maggie het gozertje kon naroeven hoe slecht hij zijn werk deed, was de AT5-ploeg verdwenen en stond ze ineens in haar eentje op haar eigen feest. De gasten praatten in groepjes met elkaar, hangend aan statafels of aan de bar in de foyer. Veel onbekende gezichten vooral, alleen in de hoek zag ze wat collega’s staan.

Ze had Sam en de jongens al een tijdje niet gezien. Ze ging op haar tenen staan om over de massa mensen heen te kijken, maar zag nergens de wilde haren van haar man bovenuit steken. Haar mobiel trilde in haar tasje en ze checkte de berichten op haar telefoon. Vijftien nieuwe appjes. Wonderlijk hoe snel het goede nieuws zich had verspreid. Felicitaties van vriendinnen, leveranciers en concurrenten. Soms niet meer

dan 'gflctrd', de meesten vertelden dat ze niet anders hadden verwacht.

Opnieuw zag ze een bericht van het onbekende nummer. Even twijfelde ze of ze het zou openen, maar haar nieuwsgierigheid won het van haar intuïtie. 'En...? Heb je de prijs geweigerd? Heb je uitgelegd dat jij geen recht hebt op de award? Geen enkel recht!'

In een reflex deletete ze het bericht, maar ze wiste daarmee niet de nare smaak in haar mond. Wie was dit? Wie misgunde haar nou dit succes?

Ineens bracht een duw in haar rug haar uit balans en bijna viel ze voorover. Nog net op tijd kon ze een tafelrand vastgrijpen.

Boos draaide ze zich om. 'Wie is nou zo...'

'Hi mam,' zei Jop. Hij keek haar ondeugend aan en sloeg zijn armen om haar middel. 'Liet ik je even lekker schrikken hè.'

'Ja, heel lekker hoor,' zei ze nu lachend. Ze voelde de spanning uit haar schouders zakken en kriebelde met haar handen door zijn haar. 'Waar is de rest?'

'Oma Lotje en Jelle zitten op de rode bank te wachten,' zei Jop snel en hij hopte van zijn ene been op zijn andere.

'Op wie?'

'Op jou, natuurlijk.'

'Oh oké. En waar is papa dan?'

Jop pakte haar hand en wilde haar meetrekken. 'Die vroeg dus of ik jou wilde halen.'

'Oh *dus...*' zei Maggie en ze liep achter haar zoon

aan. Zijn overhemdje hing uit zijn broek en de veters van zijn nieuwe Nikes waren los. Typisch zijn vader, zo nonchalant met zijn uiterlijk. Jelle leek meer op haar, heel geordend en goed georganiseerd, zelfs zijn lego lag op kleur. Haar gezin zou een onderzoeksobject kunnen zijn in het nurture-naturedebat. Wat was aangeboren en wat aangeleerd gedrag?

‘Kijk, daar zijn ze,’ riep Jop en hij zwaaide naar een hoek van de foyer.

Maggie zag haar moeder al zitten. Haar nieuwe, korenblauwe jurk stak scherp af bij het rood van de bank. Met haar strak opgestoken haar was ze nog steeds elegant, maar sinds de dood van haar man was de energie uit haar gezicht verdwenen. Al zeven jaar leek haar moeder op de automatische piloot te leven en verstopte ze haar verdriet achter een vriendelijk lachend masker. Alleen de lijnen in haar gezicht verraadden hoe moeilijk ze het had. Het verbaasde Maggie nog steeds, want het huwelijk van haar ouders was op zijn zachtst gezegd ingewikkeld geweest.

Achter de bank stonden Jelle en Sam met veel gebaren te praten. Jelle was net zo aan het wiebelen als zijn broer. Hoe verschillend ze ook waren, fysiek waren ze zonder enige twijfel een tweeling.

‘Hee lieve boef van mij,’ zei ze en ze gaf Jelle een knuffel. Daarna leunde ze naar haar moeder voor een kus en streelde Sam even over zijn arm. ‘Hebben jullie allemaal een leuke avond?’